

SPARTACUS

264/31

Uitgave van de Communistenbond "SPARTACUS".

PROLETARIËRS ALLER LANDEN, VERENIGT U !

ACTUELE
BERICHTEN

7 April 1945.

POLITIEK WEEKOVERZICHT.

De leiding van de Duitse fascistienpartij heeft enige dagen geleden een manifest gericht tot alle functionarissen van de partij en van de staat. Hierin werd in de eerste plaats erop gewezen, dat "het uur der beproeving" aangebroken is. Ieder een moet op zijn plaats blijven en tot het uiterste verzet bieden. Wie zijn post verlaat, zonder dat hij door Hitler hiertoe gemachtigd is, zou als deserteur worden behandeld. Tot zover het manifest van de nationaal-socialistische partijleiding, dat in de gebruikelijke phrases gesteld is.

De revolutionaire arbeidersbeweging maakt slechts bij zeer zeldzame gelegenheden gebruik van de pathetische stijl. De realiteit van het proletarische leven van alle dag vertoont een zo opvallend contrast met de melodramatische phrases, die de klassetegenstander speciaal dan gebruikt, wanneer hij zijn ergste misdaden en zijn brutaalst bedrog wenst te camoufleren. In deze gevallen spreken de kapitalisten van het "historisch moment", van de "dagen der beslissing" en van het "uur der beproeving".

Wons lichamelijke en geestelijke weerstandskracht groot genoeg is, om de redevoeringen en geschriften en de plechtige manifesten en verklaringen van de fascistische en "democratische" imperialisten met aandacht en geduld te lezen, zal spoedig tot de ontdekking komen, dat zij met het promoveren van dagen tot "dagen van het noodlot" meer dan verkwispend zijn, dat iedere verlegenheid, waarin de heersende klasse dank zij haar misdadige gedragslijn verkeert, als een dodelijk gevaar voor de "volksgemeenschap" voorgesteld wordt.

Men moet niet trachten, ons ervan te overtuigen, dat deze valse plechtigheid en dit valse pathos slechts een eigenschap van de nationaal-socialisten is. Leugenachtigheid en vals pathos en het misbruiken van de taal zijn typische eigenschappen van het systeem der uitbuiting. De uitbuiters kan zich slechts zó lang handhaven als de uitgebuite meerderheid zich ook geestelijk laat onderdrukken. Als deze meerderheid zich laat vergiftigen door het onsmakelijke opium van pathos en phrase.

HET UUR DER BEPROEVING.

In deze dagen, waarin de geallieerde legerleiding haar soldaten ieder menselijk contact met hun Duitse klassegenoten verbiedt, waarin de soldaten van het Russische leger bij Duitse arbeiders niet mogen worden ingekwartierd, herinneren wij

ons de plechtige manifesten en verklaringen van geallieerde staatslieden. Wat is er nog overgebleven van de pathetische redevoeringen en documenten, waarin aan alle volkeren der aarde met inbegrip van het Duitse een menswaardige toekomst beloofd werd? Bij miljoenen werden zij gedood of uit hun woonsteden verdreven. Een woestijn, een niemandsland, is op het punt te ontstaan tussen Oder en Rijn, tussen de Karpathen en de Beierse Alpen. Onoverzienbare arbeidscolonnes gaan op transport naar de arbeidskampen voor de zgn. wederopbouw. Aan de primitiefste instincten van haat en wraak wordt er geappelleerd, teneinde een optreden tegen de overwonnen volkeren te motiveren, dat zich in geen enkel opzicht onderscheidt van het fascistisch barbarisme.

Stalin appelleert aan het "Oostenrijks volk", om zich tegen Duitsland te keren. In dit appel staat geen woord over de Duitse arbeidersklasse, wordt niets gezegd over de proletarische solidariteit. Maar wij vinden in dit appel ook niets van het door de vroegere Comintern erkende recht van de arbeidersklasse van verschillende landen, zich tot één verband aan te sluiten. Het kleine Oostenrijk was een misgeboorte van het vredesverdrag van St. Germain, dat de Comintern evenmin erkend heeft als het verdrag van Versailles. Allang vóórdat er in Duitsland een Hitlerregering aan de macht was en het "zelfstandige" Oostenrijk door de o zo Oostenrijkse Heimwehr (burgerlicht) getyranniseerd werd, begroepen de Oostenrijkse arbeiders het als hun levenskwessie, hun eenheid met de arbeiders van het naburige Rijksduitse gebied te vinden. Toen heeft de Comintern terecht erop gewezen, dat de zgn. zelfstandigheid van Oostenrijk het typische product van een imperialistische politiek van "verdeel- en-heers" was.

De bezetting van Oostenrijk door het Hitler-fascisme was zonder twijfel ovonoens een brute overweldiging. Deze imperialis-

tische overweldiging ging vergezeld van een bloedige terreur tegen de arbeiders in het Rijk en in Oostenrijk. Niemand, die nog zijn gezond verstand bewaard heeft, zal in de vereniging van het Rijk met Oostenrijk door en onder de fascistische dictatuur een echte vooruitgang hebben gezien. Maar het reactionnaire karakter van de zgn. terugkeer in het Rijk ligt niet opgesloten in het verlies van de zeer dubieuze staatkundige zelfstandigheid van Oostenrijk. Het reactionnaire element ligt in de onderwerping van de Oostenrijkse arbeiders aan de fascistische dictatuur. Het is slechts een schijnbare logica, wanneer Rusland en zijn imperialistische bondgenoten voor de tijd na de val van Hitler het herrijken van de Oostenrijkse "zelfstandigheid" aankondigen. Deze zelfstandigheid zullen wij ook dan slechts tussen aanhalingstekens kunnen schrijven. De Oostenrijkse arbeiders en boeren zullen onder het beschikkingsrecht van de één of andere overwinnaar worden geplaatst, teneinde dadelijk voor de voorbereiding van de volgende wereldoorlog te worden misbruikt.

Er is geen greintje overgebleven van al de plechtige beloften. Zonder uitzondering richten zich de overwinnaars en de overwonnenen tot het negatieve in de mensen, tot de stomste haat en de laagst gevoelens van wraak. "Gij zult als deserteurs worden behandeld", door dit dreigement tracht het stervende Nazi-regiem zijn grote en kleine medeplichtigen te intimideren. "Wenen zal het lot van Lódz-péest moeten ondergaan, als het niet terstond capituleert en op de clementie van Stalin vertrouwt." "De bevolking moet het Ruhrgebied verlaten, omdat zijn steden met de aardbodem gelijk zullen worden gemaakt." Dat is de boodschap van Eisenhower, die heel goed weet, dat de bevolking onder de Nazi-terreur geen gehoor kan geven aan deze oproep. Zij allen spreken van de "dagen der beslissing", van "het uur der beproeving".

En werkelijk nadert de arbeidersbeweging in deze dagen één van de zeldzame momenten in haar geschiedenis, die men terecht en zonder onsmakelijk pathos als een uur der beproeving kan beschouwen. Wederom - zoals in de jaren 1917 en 1918 - wordt het onderdrukingsapparaat van de verliezende oorlogspartij verbrijzeld. Wederom staat het overwinnende imperialisme, zelf uit vele wonden bloedende en hijgende onder de last van onbeschrijflijke offors aan mensen en materiaal, aan het voorlopige doel van zijn wenssen. Wederom is alle menselijke kracht tot het uiterste ingespannen, om nog afgrijslijker instrumenten van vernietiging te produceren. En nog steeds dienen de rijkdommen der aarde niet het leven, maar de ondergang.

toekomst voortkomen, waardig, om in haar te leven en te werken.

Het uur der beproeving voor de arbeidersklasse kan ieder moment aanbreken. Zullen de arbeiders zich opnieuw laten bedriegen en misleiden? Zullen zij de beloften van de gecompromitteerde leiders van de oude partijen en vakbonden nog eens gehoor schenken? Zullen zij opnieuw hun werkracht in dienst van nieuwe oorlogsvoorbereiding stellen? Zullen zij nog steeds niet begrepen hebben, dat het inderdaad niet op de namen en de vormen aankomt, waaronder en waarin zij en hun kinderen ertoe veroordeeld worden, voor hun doodsvijanden te werken, te moorden en vermoord te worden?

Zullen zij, die uit de concentratiekampen uit de bewapeningsindustrie in binnenland en buitenland, uit de oorlogs- en arbeidsdienst terugkeren, het wezen van deze beproeving begrijpen, zullen zij deze beproeving doorstaan? Zullen zij onder de zweepslagen van de binnen- en buitenlandse onderdrukkers geleerd hebben, dat alleen zij zelf hun lot kunnen keren? Zullen zij eindelijk de machines in de fabrieken ende tractoren op het land ervoor gebruiken, teneinde de maatschappelijke nood in echte welvaart te veranderen, teneinde de zegen der aarde en de menselijke werkracht in dienst der mensen te stellen?

Zij heeft een wereld te veroveren, het miljoenenleger van het wereldproletariaat. Zij beschikt over de lichamelijke en geestelijke krachten, om elke bron van welvaart, ieder industriebedrijf, ieder stuk land, iedere mijn aan de beschikkingsmacht van het kapitaal te ontrukken en op de puinhopen van de tweede wereldoorlog een nieuwe maatschappij van vrije en gelijke producenten op te richten.

Het nadert, het uur der beproeving. Het nadert vooral ook voor ons, voor de communisten. Zullen wij, de communisten, over alle grenzen heen met die arbeiders, die niet moe geworden zijn, die zich niet hebben laten misleiden, de nieuwe internationale communistische partij oprichten? Zullen wij de kracht bezitten, om alle ervaring, die de arbeidersklasse opgedaan heeft, tot het bewustzijn van de arbeidersklasse te brengen? Zullen wij vooral oindolijk de partij van het proletariaat kunnen vormen, die niet voor zich de macht opeist, maar die de arbeidersklasse dient in haar strijd om de macht? Zullen wij de denkbeelden van het communisme bevrijden van de caricatuur, die de zgn. communistische partijen ervan gemaakt hebben?

Het is een zware beproeving en de geschiedenis zal eens erover uitspraak doen, of en hoe wij deze beproeving hebben doorstaan. Worden wij te licht bevonden, dan zal binnenkort de ellende van de derde wereldoorlog over de wereld losbreken. Maar als de arbeidersklasse haar taak begrijpt, als de nieuwe communistische partij haar taak begrijpt, dan zal uit de diepste ellende, waardoor het mensdom getroffen werd, een

BLIJ, MAAR NIET DANKBAAR !

De Engelse legers naderen snel. Optimisten zeggen: Nog een paar dagen, dan zijn we de Duitse bezetting kwijt. Zelfs de zwartste pessimisten rekenen nog slechts op een paar weken. Maar in elk geval, het einde van het moord- en roofregiem van de Nazi's is vlakbij. En we zullen het voelen als de verwijdering van een ondragelijke druk. Iedereen zal blij zijn, wij ook. Blij met "de bevrijding", maar wacht even. Laat het ons goed duidelijk zijn, wat deze bevrijding betekent. Het Engelse leger heeft helemaal niet de bedoeling om ons "vrij" te maken. Het leger van Churchill, van de Bank van Engeland, van de Koninklijke Petroleum Maatschappij, van de bezitters der goud-, diamant-, steenkool- en ijzermijnen, van de bezitters der scheepvaartlijnen, van de bezitters der fabrieken, landgoederen, plantages in Engeland en koloniën, van de heersers over 400 miljoen mensen - dat leger is niet gevormd, gedruild, bewapend en hier naar toe gestuurd om ons te bevrijden, om van ons vrije mensen te maken. Het dient en wordt gebruikt om de gevaarlijkste vijand van de Engelse bezittende klasse te verslaan; dat wij daarvan op het ogenblik profijt hebben, dat wij, de slaven die op het ogenblik onder de duim zitten van die gevaarlijke vijand van Engeland, die druk kwijt raken, is voor de Engelse heersende klasse een bijzaak. Als het nog in haar kraam te pas kwam om ons onder het Nazi-regiem te laten zitten, zoals dat blijkbaar de laatste paar jaren het geval was, dan bleven we voorlopig nog netjes on-"bevrijd".

De Engelse soldaat, de Engelse arbeider in uniform, is misschien wel van mening, dat hij juist voor zijn eigen vrijheid en ook onze bevrijding vecht. Hij en wij zullen in de komende tijd nog wel aan den lijve ondervinden, dat ons idee van bevrijding en het idee, dat de bezitters en heersers van de Engelse legers hebben over bevrijding, hemelsbreed van elkaar verschillen. De Engelse soldaat en wij samen zullen nog

voor onze werkelijke bevrijding moeten vechten.

Neen, onze "bevrijding" is voor de Engelse heersers (en voor de andere ook) een soort bijproduct van het gevecht om de macht met het Duitse kapitaal. Zelfs een onaangenaam en gevaarlijk bijproduct. En het eerste wat zij dan ook doen met een "bevrijde" bevolking, een bevolking, die onder de duim van de Nazi-onderdrukking vandaan komt, is, ze direct weer onder hun duim neer te drukken. Met behulp van "democratische", roze en "rode" handlangers en met geweld en terreur. Griekeland is een leerrijk voorbeeld.

Wij zullen straks zeker uiting geven aan onze blijdschap over de verdwijning van de Nazi-heerschappij. Maar we maken onszelf niet wijs, dat we dan werkelijk bevrijd zijn. Wij weten, wat onze "bevrijders" daaronder verstaan en daarmee bedoelen. Namelijk ons, in plaats van onder de duim van Hitler, onder hun eigen duim te brengen. Wie dat goed weet, heeft van dankbaarheid geen last. ☺

Het Nazi-dom heeft de laatste jaren geheel Europa tot een dwangarbeiderskamp gemaakt. De Engelse (en de andere) heersende klasse had er niets tegen, dat wij dwangarbeiders waren, maar ze kon niet dulden, dat wij Hitler's dwangarbeiders zouden zijn. Wij moesten de huane zijn. Daarom "bevrijden" zij ons van Hitler. Wij zijn blij met die "bevrijding". Niet alleen doordat we zodoende de Hitler-terreur kwijt zijn, maar ook en vooral, omdat wij nu de gelegenheid krijgen, zelf voor onze werkelijke bevrijding te vechten. De bevrijding van de uitbuiting, van de hongerdwang, van de gewelds-terreur van het kapitaal die de overwinnaar het kost wat 't kost in stand wil houden of opnieuw vestigen.

Misschien is die gelegenheid maar van korte duur. De "bevrijders" hebben hun plannen klaar en als wij arbeiders hun gelegenheid geven ze uit te voeren, zitten we weer onder een even vaste druk als die van het Duitse kapitaal.

Laten we onze "bevrijding" dus goed gebruiken !

DE BEVRIJDING VAN DE ARBEIDERSKLASSE MOET HET WERK ZIJN
VAN DE ARBEIDERS ZELF.

DROOM of WERKELIJKHEID ?

De oorlogshel is ten einde. Een wereld van bloed, leed, grauwe ellende en chaos omringt de mensheid. De mensen, de gelukkigen, overgebleven uit deze onmenselijke moordpartij op de aarde, kijken elkaar eerst nog verschrikt, verward en wat onwennig aan. Moegestreden, verwilderd en gedemoraliseerd door het vermoorden, plunderen en vernietigen van alle menselijke en culturele waarde, zoeken de verslagen en overwinnende volkeren de weg naar vrede en geluk.

Langzaam klinkt in de verte het vreugdegeschal der vredefanfares tot hen door, vrede en rust, levensvreugde en levenskracht rijzen als visieën op vanuit de bloederige en drassige slagvelden der aarde. Steeds duidelijker komen de visieën voor hun ogen, steeds groter en machtiger worden de beelden van hun levensgeluk.

Een enorme lawine van begeerten en verlangens stormt op hen aan en stuwt de mensenmassa's in grote drommen bijeen om te bouwen, te werken en te leven. Dan slaan de mensen, zij allen, de verslagen - en de overwinnende volkeren, de handen ineen en bouwen weer nieuwe steden en dorpen, fabrieken en machines, scholen en theaters. Zij willen weer een nieuwe wereld en een nieuwe mensheid bouwen. Zij werken, de werkers der aarde om te leven in vrijheid. Het leven met volle teugen genieten is hun grootste verlangen. Het verlangen om de begeerte naar voldoende eten, huisvesting en kleding, kunst, muziek, ontspanning dringt tot hen door en geeft hun nieuwe levenskracht. Onder hen bevinden zich

die zelf niet bouwen en werken, dat zijn de machtigen, de heersers over de volkeren. Zij, die machtigen, heersen alleen maar over de werkers der aarde, bevelen en commanderen de werkers en zwoegers om de grootste rijkdommen en de meeste levensvreugde te mogen bezitten. Hun verlangen is w i n s t en r i j k - d o m en daarvoor laten zij bouwen en werken, alle volkeren der aarde, om hen straks opnieuw in haat tegen elkaar op te zetten en opnieuw de massa's van zwoegers en werkers te verdelgen.

Plotseling stijgt er vanuit de diepte der aarde een kreet omhoog.....: "Ontwaakt, verworpenen der aarde ! Ontwaakt, verdoemden in hongersfeer !!!"

We schrikken wakker. Dromen wij dan? We horen een stem roepen.....: "Ik beloof U een lange weg van bloed en tranen !" Weer een andere stem roept, scheller nog dan de eerste.....: "Het gaat om het zijn of het niet-zijn, om leven en dood !!!" Dromen we dan?

Neen, wij dromen niet, maar het is de werkelijkheid van de leugen. Zijn we dan de jaren van leed, terreur, vermoordding en vernietiging vergeten? Zijn ook de verloren gegane strijders voor een betere mensheid vergeten? Heeft hun bloed dan vergeefs gevloeid, of zal uit de met dit bloed doordrenkte aarde een nieuwe wereld, een nieuwe c o m m u n i s t i - s c h e mensenmaatschappij geboren worden? Een mensenmaatschappij van vrije en gelijke mensen, die beschikken over hun eigen behoeften en leven en niet over dat van hun medemensen? Maar dan zal het waanzinnige oorlogskapitalisme vernietigd dienen te worden, met hun eigen wapenen waarmee z i j de mensheid willen vernietigen.

GIJ MOET STEEDS 20 HANDELEN EN SPREKEN, DAT HET KLASSELEUSTZIJN DER ARBEIDERS ERDOOR WORDT OPGEWECT EN VERSTERKT.

S t e u n t o n s SOLIDARITEITS-

e n PERSFONDS !!!

Maandschrift "SPARTACUS"

verschijnt

15 April.